

ната хубостъ на Константинополъ, за неброеното имане на Влахерна, за коннитѣ надбѣгвания и за чудната южна страна, кждето зрѣятъ портокали съ огнени кори. Той посрещна сватовѣтъ съ голѣма почитъ. Натовари цѣлъ керванъ съ дарове, въоръжи хиляда души войници, цѣлуна невръстното си чедо по челото и го изпроводи въ позлатена кочия къмъ границата на ромейската държава. Свито въ жгѣла на кочията, русото девойчегонѣше едри сълзи, а пѣкъ неговата бавачка бършеше бузитѣ му и думаше:

— Не плачи, пиленце, не плачи. Когато стигнемъ въ Константинополъ, ще те направятъ кралица, ще ти сложатъ корона на главата.

— Не ща азъ корона.

— А какво искашъ?

Да се върна при мама. Да си играя съ братчето. Ахъ, Господи, какъвъ зѣлъ баща съмъ имала! Защо ме провожда по чуждитѣ земи? Слушай, леличко, когато стигнемъ въ двореца на оня дѣдо Исаакъ (много му е смѣшно името, нали?) азъ ще набера отъ градината му една голѣма кошница съ портокали и ще я проводя на мама. Ще напиша едно писмо и ще поръчамъ да не дава нито единъ плодъ на моя баща, маджарския кралъ. Господи, защо избиратъ за крале такива зли хора, които не обичатъ децата си!

Седемъ дена пжтува керванътъ, докато стигне границата на ромейската империя. Цѣлъ месецъ се люшка позлатената кочия презъ вѣковнитѣ гѣсти славянски гори и когато уморенитѣ коне нагазиха нивитѣ на Тракия, детето подаде глава презъ кржглоото прозорче на кочията и почна да плѣска рѣце.

— Не ме е страхъ вече! Тука е свѣтло. Тука нѣма мечки, глигани и рогащи!

По прашния широкъ пѣтъ къмъ Одринъ въоръжени хора караха цѣли стада добитѣкъ, насметенъ отъ Мизия и Тракия. Исаакъ Ангелъ гласѣше голѣма сватба.